

Ο ΓΟΜΟΡΦΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1517)

— Αυτό είνε τὸ μυστικό μου. Θά σέ παρακαλέσω νά μή θελήσης ποτέ νά τὸ ξεκαρβύδης. Ἄλλωστε δέν σοῦ δίνω μιά τέτοια συμβουλή γιατί θά βγῆς ζημιωμένος. Μά ἀφῆσε με νά σοῦ πῶ αὐτή τήν ἱστορία. Καθώς θά θυμάσαι, ἡ λαίδη Γουίλμαν, σύμφωνα μέ τὸ παραπεμπτικό βούλευμα, εἶχε κατηγορηθῆ ὅτι πλαστογραφοῦσε τήν ὑπογραφή τοῦ συζύγου της, ἔκλεβε διάφορα πράγματα ἀπό τὰ καστήματα κι' ἦταν ἀνακατεμένη σέ μιά σπείρα κιβδηλοποιῶν. Οἱ δικασταὶ προσπάθησαν νά τῆς κίβουν μερικεῖς ἀδιάκριτες ἀνακρίσεις κι' ὕστερα ὅταν τήν εἶδαν ὅτι... προσβάλλεται δέν θέλησαν νά ἐπιμείνουν περισσότερο καὶ τήν ἀπέλασαν ἀπ'αὐτή τήν κατηγορία. Ἡ ἀγγλικὴ ἀριστοκρατία πρέπει πάντα νά μένη ἀκρίδιωτη γιὰ νά εἰνε... παράδειγμα σὲν ἐργαζόμενον κόσμο.

Ἐίχα παρακολουθήσει κι' ἐγὼ αὐτὴ τήν ἱστορία πού γίνονταν μέ κλεισμένες τίς πόρτες καὶ μ' ἀπόλυτη μυστικότητα. Ἡ λαίδη Γουίλμαν ἦταν πεντάμορφη κι' αὐτὸ τὸ σεμνὸ φέρεμα πού εἶχε φτιάξει γιὰ τὸ δικαστήριο τῆς πῆγαινε θαυμάσια. Οἱ δικασταὶ τῆς ἐρριγναν φλογερά βλέμματα καὶ κάνανε μελιστάλαχτη τὴ φωνή τους ὅταν τήν ἐξέταζαν!

Ἄ, δισκέδασα ὑπερβολικά...Κανεῖς ὥστόσο δέν πρόσεχε τ' ἀήσυχο βλέμμα τῆς λαίδης Γουίλμαν πού μέ παρακολουθοῦσε διαρκῶς. Κανεῖς δέν φανταζόταν ὅτι ἤξερα τὸν ἄνθρωπο πού εἶχε παρασύρει τὴ λαίδη Γουίλμαν σ' αὐτὴ τήν ἱστορία. Naί, ἡ ὄμορφη λαίδη ἦταν μιά κοινὴ λοποδύτρια. Εἶχε ἀγαπήσει ἕναν «βασιλέα» τοῦ ὑποκόσμου, εἶχε ἀκολουθήσει τίς συμβουλές του κι' εἶχε μεταβληθῆ σ' ἕνα τυφλὸ ὄργανο τῶν ἐπιχειρησέων του. Αὐτὸς ὁ ἀπατεὼν σ' ὄλες τίς δουλειές του, ἐπιπλεε πάντοτε πρόσωπα τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τὰ ἔβαζε νά ἐκτίθενται, ἐνὼ αὐτὸς ἔκανε ἀνεπὸχλητος τὴ δουλειά του.

Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ μέ τὴ λαίδη Γουίλμαν. Τὴν ἔκανε φίλη του κι' ὕστερα συνεγατίδιά του. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ; Γλύτωσαν κι' οἱ δύο ἀπὸ τὴν καταδίκη. Σήμερα κυκλοφοροῦν στὰ σαλόνια κι' ἐξοικολογεῖ ὁ κόσμος νά τοὺς χωραϊτάει μ' εὐγένεια.

Ὁ Τζάν Μόρεϋ, ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔκλεισε τὸ στόμα του. Μά δέν ἤθελε καὶ πολὺ νά καταλάβω ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ φίλος τῆς ὄμορφης λαίδης κι' ὅτι τὴν κατηγοροῦσε γιὰ νά τὴν ἐκδικηθῆ πού τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει. Ὅπως σὰς εἶπα, ὁ Τζάν Μόρεϋ ἦταν ἕνας ἐπικίνδυνος ἀπατεὼν πού εἶχε καταφέρει ν' ἀναστατώσῃ ἀρκετὰ χρόνια τὸ Λονδίνο μέχρι τὴ μέρα πού ξεγελάστηκε κι' ἔκανε ἕνα ἐγκλημα. Καὶ τότε φυσικὰ τὸν ἄρπαξαν τὰ νύχια τῆς ἀστίνουμιας. Σήμερα βρισκεται στὰ κάτεργα.

ENTY ΧΑΡΙΣΟΝ

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΓΥΝΑΙΚΑ!...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1522)

Φάρρος... Κάθε τόσο συναντοῦσα στὸ δρόμο κι' ἀπὸ ἕνα στρατιώτη τοῦ συντάγματός μου πού εἶχε ἀπολυθῆ. Ὁ φόβος τοῦ στρατοδικείου σιγά, σιγά ἔγινε γιὰ μένα ἕνα ἀπερίγραπτος πανικός. Δέν μποροῦσα πιά νά ζήσω στὸ Παρίσι. Ἐγίνα νευρασθενής καὶ μιά μέρα πῆρα τὴν ἀπόφασιν νά τὰ παρατήσω ὅλα καὶ ν' ἀλλάξω κι' ἐθνικότητα. Πέρασα λοιπὸν τὰ σύνορα, πέταξα τὰ φρωστάνια κι' ἔζησα λίγο καιρὸ στὴ Μαδρίτη ὡς Ἄντριεν Κομφέν. Μά δέν εὐρίσκα πουθενά δουλειά καὶ γιὰ νά ζήσω, ἔγινα πάλι Ὑβόννη Νάντ. Ἔτσι, ὡς γυναίκα ἔζησα πέντε χρόνια σ' ἕνα μοδιστράειο τῆς Βαλέντσιας, χωρὶς ποτέ κανεὶς ἀπὸ τὸ περιβάλλον μου νά μαντεύσῃ τὸ φῶλο μου. Ἐκεῖ τὸν ἄρχισα νὰ πηγαίνω σὲ μιά «Ἀκαδημία χοροῦ» κι' ἔτσι ἔμαθα τὸν «φλαμένκ», τίς «φαιρούκας», τίς «μαπαλέριας» καὶ τίς «σεβιλλάνες». Ἐκτός ἀπὸ αὐτὸ ἔμοιαζα καὶ μέ ταγγίνα. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο λοιπὸν ἔγινα ἀρίστη, τοῦ μοῦζικ-ζὼλ, ἀλλάξα τὴν ἐθνικότητά μου κι' ἀπὸ Ἄντριεν Κομφέν ἔγινα Ἐσκουάντερο καὶ ἄρχισα νά ὀργαζοῦμαι στὰ διάφορα θέατρα ὡς μεταμορφωθῆ. Χόρευμα καὶ τραγοῦδησα σ' ὅλα τὰ θέατρα καὶ τὰ νυκτερινὰ κέντρα τῆς Ἰσπανίας. Τώρα, καθὼς βλέπετε, βρισκομαι στὴ Βαρκελώνη. Μόλις τελειώσει μὲ συμβόλαιο, θά φύγω γιὰ τὸ Παρίσι. Ἐκεῖ πέρα θά χορεύω στὸ «Καζινὸ ντὲ Παρί» καὶ στὰ «Φολί-Μπερζέρ». Ἔτσι θά ξαναδοῦ τὸ Παρίσι καὶ πούος ἔαιρει, μπορεῖ νά ξαναγίνω ὁ Ἄντριεν Κομφέν...

Κι' ὁ παράξενος αὐτὸς ἀνδρας πού ἔγινε γυναίκα μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι, γιατί ἦταν πιά ἀγά. Ἐργα λοιπὸν ἀπὸ τὴν «Κριόλλα» κι' ἀφοῦ πρῶτα εὐχῆθηκα στὴ «Χιτάσα» καλὴ ἀντάμωσιν στὸ Παρίσι.

ETIEN EPBIE

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

(συνέχεια εκ της σελίδος 1543)

γρήγορα καὶ μέ προσεχῆ κ' ἀνάσane μ' ἀνακούφιοι.

—Ζῆ!—ψιθύρισε—Εὐτυχῶς ζῆ!...

Τὸν φορτώθηκε στὸν ὄμο του καὶ τὸν ἀνέβασε ἐπάνω. Τοῦδεσε τὴν πληγὴ, καὶ τὸν ἔφερε στὶς ἀισθησεις του. Τοῦδωσε κατόπιν νά πῆ ἕνα ποτήρι ρακὶ καὶ τὸν βοήθησε νά σηκωθῆ καὶ νά τὸν ἀκολουθήσῃ, ἐνὼ ἡ Μαριουὶ τοῦς παρακολουθοῦσε κλαίγοντας καὶ σαταραφόντας ἀπ' τὴν τρομάρα της.

—Ἄκουσε, Τζινο, τοῦ εἶπε ὁ γιατρός. Ἀπόψε ἔπιες ἕνα ποτήρι παραπάνω, σκόνηταφες κάτω, ἔπεςαι καὶ χτύπησε τὸ κεφάλι σου. Ἔτσι δέν εἶνε ;

—Ναί. Ἔτσι εἶνε, ἀπάντησε ἀποφασιστικὰ ὁ Τζινο, πνίγοντας ἕνα στεναγμό.

—Θά κρατήσης καλά τὸ μυστικό, Τζινο. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι ;

—Ναί, γιατί ὁ ὑπόσχομαι,

—Θά ξεχάσης τὴ Μαριουὶ, ἀφοῦ ἄλλωστε δέν τὴν ἀγαπᾷς πιά, κι' ἀφοῦ σὲ λίγες μέρες θά παντρευθῆ τὸν Πιέτρο.

Ὁ Τζινο ἀνατέναξε.

—Ναί, γιατί, ἀποκρίθηκε. Τὸ ὀρκίζομαι σάν τιμὸς ἄνθρωπος.

Ἐίχαν φτάσει τώρα μπρὸς στὸ σπίτι τοῦ Τζινο. Ὁ γιατρός τὸν χτύπησε φιλικὰ στὸν ὄμο καὶ τὸν καληνύχτισε. Ὁ Τζινο ἔσκυψε, τοῦ φίλησε τὸ χέρι καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ κήπου τοῦ πατρικοῦ τοῦ ἀρχοντικοῦ. Γύριζε ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο, ἀφοῦ εἶχε πληρώσει μέ τὸ αἷμα του τὴν ἀδικία τοῦ εἰς βάρος τῆς νέας πού τόσο τὸν εἶχε ἀγαπήσει!...

ΤΟ ΠΑΘΜΑ ΤΗΣ ΖΑΝΕΤ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1524)

Ἡ Ζανίτ εἶνε ἕνας σωστός ἄγγελος. Ἀπὸ καιρὸ μάλιστα μοῦ εἶχε πει ὅλη τὴν ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ τῆς ἔχω ἐμπιστοσύνη καὶ θά τὴν παντρευθῶ.

Κ' ἔτσι ἡ Ζανίτ ἔγινε κυρία Μαρταῖν κι' ἔκανε εὐτυχισμένο τὸν Πῶλ ὁ ὁποῖος ζήτοσε μιά τρυφερὴ καρδιά γιὰ νά τὴν ἐνώσει μέ τὴ δική του. Ὅσο γιὰ τὴν Ζανέτ ἀκόμη νευριάζει, ὅταν θυμᾶται τὸ πάθμια της. Μά, ὅπως ὄλοι οἱ ἄνδρες δέν ἔχουν καρδιά, τὸ ἴδιο κι' ἡ γυναίκα. Ἔτσι ἡ Ζανέτ παρηγορεῖται μέ τίς ἐφήμερες γιορμιές της, δηλώνοντας ὅτι ὁ ἀληθινὸς ἔρωτας εἶνε μιά κουταμάρα κι' ὑπάχει μόνο στὰ ρωμαντικὰ μυθιστορήματα. Ὁστόσο, ὅταν εἶνε μόλις κλαίει ἀπαρηγόρητα πού ἄφησε νά τῆς ἐσπῆρῆ ἡ εὐκαιρία νά γνησιώσει τὴν τρυφερότητα τῆς πραγματικῆς ἀγάπης. Βλέπετε σ' αὐτὸ τὸν κόσμο ὅλ' οἱ ἄνθρωποι δέν εἶνε τυχεροί. Κι' ἡ Ζανέτ σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια της δέν εἶχε καθόλου τύχη...

ANTEPE BAAMON

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΝΑ ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΟ

Μιά ἡμέρα ὁ Βολταίρος ἐπισκεφθῆς στὸ ἀτελιέ του, τὸν διάσημο Γάλλο ζωγράφο Βερνέ, τοῦ εἶπε κολακευτικὰ, ἐνθουσιασμένως ἀπὸ τὰ ἔργα του :

—Τὸ δνομά σας κ Βερνέ θά μείνῃ ἀθάνατο, τὰ χρώματά σας εἶνε τὰ ὀραϊότερα πὸ εἶδα ὡς σήμερα.

Ὁ Βερνέ, ἑυχαριστᾶντας τὸν μεγάλου συγγραφέα, ἀποκρίθηκε φιλοφρονέστατα :

—Τὰ χρώματά μου ὁμῶς, δέν θά μπορέσουν ποτέ νά συγκριθοῦν μέ τὸ μελάνι σας.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πῶς νά δοκιμάσετε τὴν καλὴ ποιότητα τῶν μεταξωτῶν σας.

Γιὰ νά βεβαιωθῆτε ὅτι ἕνα μεταξωτὸ ὕφασμα εἶνε ἀπὸ ἀληθινὸ μετάξι, δέν ἔχετε παρά νά κόψετε ἕνα μικρὸ κομμάτι καὶ νά τὸ κἀμετε στὴ φωτιά. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος ν' ἀσφαλτοῦθε ὅτι δέν σας γελοῦν.

Ἄν ἡ ποιότης εἶνε καλὴ, θά ἴδῃτε ὅτι καίγεται πολὺ γρήγορα, ὁ κλωστής τοῦ στριφογυρίζοντος μὸλις τὸ πλησιάσῃ στὴ φωτιά, ὅταν δὲ καὶ ἡ στάχτη πού ἀφῆνει εἶνε λευκὴ καὶ ὀλοκαθάρη.

Ἄντιθέτως, ὅταν τὸ μεταξωτὸ σας, εἶνε κακῆς ποιότητος ἢ νοθευμένο, θά ἴδῃτε ὅτι καίγεται ἀργά, βγάζει μαῦρο καπνὸ, ἢ δὲ στάχτη του, εἶνε μαυριδερὴ, χοντρὴ καὶ ἀκάθαρη.